

УХВАЛА
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Карманова Євгена Вадимовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 2 частини шостої статті 19 Цивільного процесуального кодексу України, пунктів 1, 5 частини третьої статті 20, пункту 3 частини другої статті 21 Закону України „Про житлово-комунальні послуги“ від 24 червня 2004 року № 1875–IV

м. К и ї в
15 червня 2020 року
№ 122-1(II)/2020

Справа № 3-106/2020(217/20)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мойсика Володимира Романовича – головуючого, доповідача,
Головатого Сергія Петровича,
Юровської Галини Валентинівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Карманова Євгена Вадимовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 2 частини шостої статті 19 Цивільного процесуального кодексу України, пунктів 1, 5 частини третьої статті 20, пункту 3 частини другої статті 21 Закону України „Про житлово-комунальні послуги“ від 24 червня 2004 року № 1875–IV (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 47, ст. 514).

Заслухавши суддю-доповідача Мойсика В.Р. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. До Конституційного Суду України звернувся Карманов Є.В. із клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення пункту 2 частини шостої статті 19 Цивільного процесуального кодексу України (далі – Кодекс), пунктів 1, 5 частини третьої статті 20, пункту 3 частини другої статті 21 Закону України „Про житлово-комунальні послуги“ від 24 червня 2004 року № 1875–IV (далі – Закон).

На думку автора клопотання, положення пункту 2 частини шостої статті 19 Кодексу, відповідно до яких малозначними справами, зокрема, є „справи незначної складності, визнані судом малозначними, крім справ, які підлягають розгляду лише за правилами загального позовного провадження, та справ, ціна позову в яких перевищує двісті п'ятдесят розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб“, не відповідають статті 1, частинам другій, третій статті 22, частинам першій, другій статті 55, частині першій статті 64, пункту 1 частини першої статті 92, статті 157 Конституції України.

Карманов Є.В. стверджує, що положення пунктів 1, 5 частини третьої статті 20 Закону, що передбачають обов'язки споживача укласти договір на надання житлово-комунальних послуг, підготовлений виконавцем на основі типового договору, та оплачувати житлово-комунальні послуги у строки, встановлені договором або законом, положення пункту 3 частини другої статті 21 Закону, відповідно до якого виконавець зобов'язаний підготувати та укласти із споживачем договір на надання житлово-комунальних послуг з визначенням відповідальності за дотримання умов його виконання згідно з типовим договором, суперечать статті 21, частинам другій, третій статті 22, частинам першій, другій статті 32, частині першій статті 33, статті 34, частинам першій, другій, четвертій, п'ятій статті 41 Конституції України.

Із матеріалів справи вбачається, що у жовтні 2016 року Комунальне підприємство „Харківські теплові мережі“ (далі – Підприємство) звернулось до Держинського районного суду міста Харкова з позовом, в обґрунтування якого зазначило, що Карманов Є.В., який є споживачем послуг з централізованого опалення та підігріву холодної води для потреб гарячого водопостачання, не у повному обсязі сплачує вартість наданих йому послуг, відтак Підприємство просило стягнути з нього, зокрема, заборгованість за надані послуги. Заперечуючи позов, Карманов Є.В. у лютому 2017 року звернувся із зустрічним позовом до зазначеного суду, який рішенням від 8 серпня 2019 року, залишеним без змін постановою Харківського апеляційного суду від 26 грудня 2019 року, частково задовольнив позов Підприємства.

Вказані судові рішення автор клопотання оскаржив до Верховного Суду, який ухвалою від 27 лютого 2020 року відмовив у відкритті касаційного провадження, оскільки касаційну скаргу було подано на судові рішення у малозначній справі, що не підлягає касаційному оскарженню.

Карманов Є.В. стверджує, що положення пункту 2 частини шостої статті 19 Кодексу порушує його право на судовий захист, а оспорюваними положеннями Закону порушено його права на невтручання в особисте і сімейне життя, на вільний вибір місця проживання та право на власність. На думку автора клопотання, оспорювані положення Кодексу і Закону звужують зміст та обсяг існуючих прав та свобод.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність

Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункти 5, 6 частини другої статті 55).

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що Карманов Є.В., стверджуючи про неконституційність оспорюваних положень Кодексу та Закону, обмежився лише цитуванням норм Конституції України, законів, юридичних позицій Конституційного Суду України, судових рішень, ухвалених у його справі, не вказавши, яким чином порушуються положення Конституції України. Однак цитування приписів Конституції України, наведення змісту Кодексу, Закону без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень Кодексу і Закону не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності положень пункту 2 частини шостої статті 19 Кодексу, пунктів 1, 5 частини третьої статті 20, пункту 3 частини другої статті 21 Закону.

Крім того, аналіз матеріалів справи дає підстави для висновку, що Карманов Є.В., обґрунтовуючи неконституційність оспорюваних положень Кодексу і Закону, висловлює незгоду із судовими рішеннями у його справі, однак така незгода не може вважатися належним обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності положень пункту 2 частини шостої статті 19 Кодексу, пунктів 1, 5 частини третьої статті 20, пункту 3 частини другої статті 21 Закону в розумінні вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 62, 77, 86 Закону України „Про

Конституційний Суд України“ та відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Карманова Євгена Вадимовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 2 частини шостої статті 19 Цивільного процесуального кодексу України, пунктів 1, 5 частини третьої статті 20, пункту 3 частини другої статті 21 Закону України „Про житлово-комунальні послуги“ від 24 червня 2004 року № 1875–IV на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**